

ΕΠΙΣΚΕΨΗ ΤΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟΥ ΣΤΗΝ ΕΣΗΕΑ

Ο Οικουμενικός Πατριάρχης κ. Βαρθολομαίος, επισκέφθηκε την Τρίτη, 25 Μαΐου 1999, στις 7:30 μ.μ. τα γραφεία της Ένωσης Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών (Ακαδημίας 20), και μίλησε για το “Ρόλο των ΜΜΕ στη σύγχρονη εποχή”, στα πλαίσια εκδηλώσεως προς τιμήν του, που οργάνωσε η Π.Ο.Ε.ΣΥ.

ΠΡΟΣΦΩΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΡΟΕΔΡΟΥ ΤΗΣ ΕΣΗΕΑ Ν. ΚΙΑΟΥ ΣΤΟΝ ΠΑΤΡΙΑΡΧΗ ΒΑΡΘΟΛΟΜΑΙΟ

“Παναγιότατε,

Αποτελεί μεγάλη τιμή για μας, για την ΕΣΗΕΑ, για τους δημοσιογράφους της Αθήνας, η επίσκεψή σας στο σπίτι μας. Σας υποδεχόμαστε με ανυπόκριτη αγάπη, με σεβασμό, με συγκίνηση και με υπερηφάνεια.

Θεωρούμε ότι η αποστολή των δημοσιογράφων είναι παράλληλη με την υψηλή δική σας πορεία, καθώς στόχος, μέλημα, υποχρέωση μας είναι να λέμε, να γράφουμε την αλήθεια και να υπηρετούμε την ελευθεροτυπία.

Μπορώ να σας διαβεβαιώσω, Παναγιώτατε, ότι η ΕΣΗΕΑ υπηρετεί τους σκοπούς αυτούς με ευλάβεια και προσήλωση. Και ταυτόχρονα, τονίζει την ανάγκη να είναι σεβαστά τα ανθρώπινα δικαιώματα, να ζουν ειρηνικά οι άνθρωποι.

Η πατρίδα μας βρίσκεται στην πιο ταραγμένη περιοχή του κόσμου αυτή τη στιγμή. Περισσότερο από δυο μήνες βομβαρδίζεται η γειτονική μας χώρα. Σκοτώνονται άμαχοι, ασθενείς, φυλακισμένοι, απροστάτευτοι καταστρέφεται μια ολόκληρη χώρα, ξεθεμελιώνονται, καταστρέφονται ο πολιτισμός, αφανίζεται το περιβάλλον.

Έχουν πέσει οι ισχυροί της γης σε μια μικρή γωνιά του πλανήτη για να πετύχουν τι;

Τόσο μεγάλη αξία έχει ένας τόσοσ δα τόπος όσο πιάνει η άκρη

του μολυβιού στο χάρτη; Και εντείνεται ο ακήρυχτος πόλεμος, ο τυφλός, ο μυστικός πόλεμος, φουντώνουν οι βομβαρδισμοί, μεγαλώνουν οι κίνδυνοι.

Επισκεφθήκαμε τα μέτωπα του πολέμου και τους πρόσφυγες, τα αθώα θύματα.

Συναντηθήκαμε με τους συναδέλφους μας, που καλύπτουν τον πόλεμο σε αντίξοες και επικίνδυνες συνθήκες. Τους στηρίζουμε στη δουλειά τους.

Σας υποδεχόμαστε στην αίθουσα με την έκθεση των έργων σκιτσογράφων μας, με τα σκίτσα που σκοτώνουν τον πόλεμο.

Μακαριώτατε,

Αρχιεπίσκοπε,

είναι επίσης τιμή για μας η επίσκεψη σας.

Δεχθείτε παρακαλώ, Παναγιώτατε και Μακαριώτατε δύο δείγματα των αισθημάτων και της εκτίμησης μας.

Το ένα είναι το χρυσό σήμα της Ενώσεώς μας και το άλλο σειρά ασημένιων νομισμάτων, που εκδόθηκαν πριν από 25 χρόνια με την αποκατάσταση της Δημοκρατίας στην πατρίδα μας.”

ΟΜΙΛΙΑ ΤΗΣ Α.Θ. ΠΑΝΑΓΙΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΚΟΥ ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΥ κ.κ. ΒΑΡΘΟΛΩΜΑΙΟΥ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΠΡΟΣ ΤΙΜΗΝ ΑΥΤΟΥ ΕΚΔΗΛΩΣΙΝ ΤΗΣ ΕΣΗΕΑ (25 Μαΐου 1999)

Μακαριώτατε Αρχιεπίσκοπε Αθηνών και πάσης Ελλάδος κύριε Χριστόδουλε,

Εντιμότητα κύριε Πρόεδρε της Ενώσεως Συντακτών Ημερησίων Εφημερίδων Αθηνών μετά των εν τω Συμβουλίω της Ενώσεως συνεργών υμών και των μελών αυτής

Τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Η ημετέρα Μετριότης και οι συν ημίν σας ευχαριστούμεν θερμώς δια την υποδοχήν, τους λόγους και τα αισθήματα της αγάπης και του σεβασμού προς την Μητέρα Αγίαν του Χριστού Μεγάλης

Εκκλησίαν της Κωνσταντινουπόλεως και προς ημάς, τους εν χαρά και αγαλλιάσει πολλή ευρισκομένους σήμερον μαζί σας.

Ολως ιδιαιτέρως ευχαριστούμεν δια την προφρόνως απονεμηθείσαν εις το πρόσωπον της Μετριότητος ημών και δι' αυτού εις την Μητέρα Εκκλησίαν της Κωνσταντινουπόλεως υψηλήν τιμητικήν διάκρισιν, την οποίαν αποδεχόμεθα εν συγκινήσει πολλή και ευγνωμοσύνη βαθεία.

Η επίσκεψίς μας αυτή αποτελεί έκφρασιν αγάπης και τιμής προς τα πρόσωπά σας και αναγνωρίσεως της αποστολής και του έργου των παρόντων και των απόντων ανά τον κόσμον συναδέλφων σας συντακτών και πάντων των καθ' οιονδήποτε τρόπον εργαζομένων εις τα μέσα ενημερώσεως.

Προς όλους απευθύνομεν ασπασμόν αγάπης εν Χριστώ και τιμής και προς όλους απονέμομεν την πατρικήν ημών ευχήν και Πατριαρχικήν ευλογίαν, συν τη ευχαριστία δι' όσα αγαθά υπέρ της Εκκλησίας και υπέρ του καθ' ημάς Οικουμενικού Πατριαρχείου πράττετε.

Ευχαριστούμεν όλως ιδιαιτέρως δια την διευκόλυνσιν της επικοινωνίας ημών μετά του ευσεβούς Ελληνικού Λαού κατά την παρούσαν επίσημον επίσκεψίν μας προς την Αγιώτατην Εκκλησίαν της Ελλάδος και τον Προκαθήμενον αυτής Μακαριώτατον

Αρχιεπίσκοπον Αθηνών και πάσης Ελλάδος και αγαπητόν εν Χριστώ αδελφόν κύριον Χριστόδουλον, η μετά του οποίου επικοινωνία σας, ως γνωρίζομεν, και τακτική είναι και ιδιαιτέρου πάντοτε ενδιαφέροντος.

Εν Αθήναις φιλαδέλφως ξενιζόμενοι, ενθυμούμεθα την αντίδρασιν των κατοίκων της πόλεως ότε, προ δυο χιλιάδων ετών ευηγγελίζετο το πρώτον ενταύθα Ιησούν Χριστόν και την ανάστασιν Αυτού ο Απόστολος Παύλος.

Επικούρειοι και Στωϊκοί φιλόσοφοι και άλλοι τινές ακούσαντες περί αυτού, διηρωτώντο “τι αν θέλοι οι σπερμολόγος ούτος λέγειν”. Ωδήγησαν αυτόν εις τον 'ρειον Πάγον και ηρώτησαν: “δυνάμεθα γνώναι τις η καινή αυτή η υπό σου λαλουμένη διδχή; ξενίζοντα γάρ τινα εισφέρεις εις τας ακοάς ημών”.

Εις το σημείον αυτό ο συγγραφεύς των Πράξεων των Αποστόλων Ευαγγελιστής Λουκάς προσθέτει καυστικόν τι σχόλιον: “Αθηναίοι δε πάντες και οι επιδημούντες ξένοι εις ουδέν έτερον ευκαιρούν ή λέγειν τι και ακούειν καινότερον”! (Πραξ. 17).

Ο επιζητών επιχειρήματα υπέρ της συνεχείας και της διαχρονικότητας του Ελληνισμού, ευρίσκει ενταύθα ακαταμάχητον στήριγμα.

Όσον ειρωνικόν και αν φαίνεται ότι ήχει το σχόλιον τούτο, εκφράζει μιαν σταθεράν ιδιότητα του Αθηναίου, ολόκληρου του Γένους ημών, η οποία είναι αποκαλυπτική του χαρακτήρος αυτού και κινητήριος δύναμις κοινωνικότητας και πνευματικών αναζητήσεων. Δεν αρκείται εις τα ίδια και τα του οίκου αυτού ο Έλλην άνθρωπος.

Στρέφεται προς τα του ετέρου, προς τα του δήμου και της οικουμενικής, προς τα φαινόμενα, αλλά και τα όπισθεν και πέραν των φαινομένων, προς τα της φύσεως και τα υπέρ την φύσιν, προς τα ορατά και τα νοητά, μάλιστα δε προς ό,τι καινόν, υπό της ίδιας περιεργείας και αναζητήσεως επισημαινόμενον ή έξωθεν ερχόμενον, δια το οποίον ουδόλως αδιαφορεί, αλλ' επισκοπεί αυτό μετά κρίσεως και συνετούς επιλεκτικότητας.

Η ιδιότης αυτή ευλόγως δύναται να εξηγήσει την έκτασιν, το βάθος, την ποικιλίαν και τον πλούτον της στοχαστικότητας, της ερευνητικότητας και της δημιουργικότητας του Έλληνος, αλλά και το συνάνθρωπον και συνάλληλον, ήτοι το φιλόανθρωπον αυτού εν τη ευρυτάτη εννοία του όρου.

Είναι προφανές, ότι εις την ιδιότητα και την ανάγκην ταύτην αποκρίνεσθε υμείς πρωτίστως, οι διαχειρισταί ή και παραγωγοί του εκάστοτε καινού, υπό τας εντελώς καινοφανείς συνθήκας, μεθόδους, τάσεις, αναζητήσεις και ανάγκας της συγχρόνου επικοινωνίας.

Γνωρίζομεν το δυσχερές και αγχώδες του έργου υμών, το καθημερινώς επιδεινούμενον, δεδομένης αφ' ενός της ηλεκτρονικής συντμήσεως, τρόπον τινά, και επιταχύνσεως του χρόνου, της παγκοσμιοποιήσεως των επικοινωνιών, της αλληλεξαρτήσεως των σχέσεων και των εξελίξεων, και αφ' ετέρου της προϊούσης υποταγής του ανθρώπου εις την καταναλωτικήν νοοτροπίαν, ήτις εθίζει ημάς νηπιόθεν πλέον εις την ακόρεστον κατανάλωσιν και της πληροφορίας.

Γνωρίζομεν, επί πλέον, τας οδύνας της συνειδήσεως του ανθρώπου εκείνου, ο οποίος επιθυμεί να διατηρήση την ελευθερίαν ακεραίου ήθος, νηφαλιότητος και ευθύνης έναντι της αλήθειας,

της αντικειμενικότητας, της δικαιοσύνης, υπό συγκεχυμένον καθεστώς βιαίας ανταγωνιστικότητας αντιλήψεων, ενδιαφερόντων και συμφερόντων.

Και γνωρίζομεν, τέλος, πόσον σφόδρα και συναδελφώσεως ελπίδων της ανθρωπότητας προς την πραγματικότητα του πεδίου πολεμικών αντιπαραθέσεων τελευτούντος του ανθρωποκτόνου εικοστού αιώνας. Πολέμων μάλιστα απροσώπων, ηλεκτρονικών πλέον και τηλεκατευθυνόμενων, αλλά και πολεμικής προπαγάνδας ασυλλήπτου κυνισμού και αναλγησίας.

Η άσκησης του κοινωνικού σας έργου και η εκπλήρωσις της υψηλής παιδευτικής αποστολής σας υπό τοιαύτας και πολλές άλλας δυσχερείς συνθήκας, οσάκις κατορθούται εν αντιστοιχία προς τας θεμελιώδεις και απαραβίαστους αρχάς της δημοσιογραφικής δεοντολογίας, είναι αξία τιμής, θαυμασμού και επαίνου.

Οφείλομεν εις το σημείον αυτό να καυτηριάσωμεν το θλιβερόν φαινόμενον της επανειλημμένως – και προσφάτως – παρατηρηθείσης προπαγανδιστικής ενορχηστρώσεως σημαντικού μέρους των δυτικών μέσων γενικής ενημερώσεως εναντίον της Ορθοδοξίας.

Ημείς γνωρίζομεν και ομολογούμεν τας αδυναμίας ημών και τα παροράματα και τα κρίσματα Ορθοδόξων χριστιανών, ακόμη και ηγετών κατά παράδοσιν ορθοδόξων λαών.

Απορρίπτομεν όμως την εύκολον δαιμονοποίησιν, την γέμουσαν υποκρισίας μονοδιάστατον (παρ)ερμηνείαν και την απόκρυψιν της αληθείας προς εξυπηρέτησιν πονηρών σκοπιμοτήτων. Γνωστόν, άλλωστε, ότι η Ορθόδοξος Εκκλησία, εν τη πορεία αυτής προς την Αγίαν και Μεγάλην Σύνοδον, μελετά και τρόπους πλέον αποτελεσματικής συνεισφοράς εις τον αγώνα υπέρ της ειρήνης, ασφαλείας, δικαιοσύνης και ανθρωπίνης αξιοπρέπειας.

Γνωστόν, επί πλέον, ότι ο καθ' ημάς Οικουμενικός Θρόνος και παλαιότερον ειργάσθη και σήμερον συντόνους καταβάλλει προσπαθείας, μεταξύ άλλων και δια την διεκκλησιαστικήν και διαθρησκειακήν συνεργασίαν προς από κοινού αντιμετώπισιν κοινωνικών κρίσεων και αποφυγήν αντιλήψεων και δράσεων, αι οποίαι είναι δυνατόν να ενθαρρύνουν τας εντάσεις.

Ειδικώτερον εις την γνωστήν Διακήρυξιν του Βοσπόρου ετονίσαμεν, ομού μετά υπευθύνων εκπροσώπων του Ιουδαϊσμού και του Ισλαμισμού, εκείνο το οποίον ουδέποτε επαύσαμεν να

επαναλαμβάνωμεν και το οποίον συνοψίζεται εις την φράσιν: Κάθε πόλεμος εν ονόματι της θρησκείας είναι πόλεμος κατά της θρησκείας και βλασφημία κατά του θεού, της ειρήνης, της αγάπης, της αδελφικής συννυάρξεως των ανθρώπων, αδιακρίτως. Δεν αναφερόμεθα εις τα θρησκευτικά αισθήματα, τα οποία ενέπνευσαν κατά καιρούς και εμπνέουν και σήμερον ανθρώπους αγωνισθέντας και αγωνιζομένους εναντίον απροκλήτου επιβουλής και δουλείας.

Αναφερόμεθα εις την σκόπιμον διέγερσιν θρησκευτικών παθών, φανατισμών, μισαλλοδοξίας και αναιτιολογήτων αντιθέσεων, προκειμένου να επιτευχθούν σκοποί ξένοι, εάν όχι και αντίθετοι προς την αποστολήν και την ουσίαν της θρησκείας.

Ξένοι εν πάση περιπτώσει προς την Ορθόδοξον ημών Εκκλησίαν, η οποία εδοκιμάσθη πολλάκις και δή και λίαν απεδόθη θρησκευτική χροιά. Η καθ' οιονδήποτε τρόπον αναβίωσις θρησκευτικών πολέμων είναι αδιακρίτως καταδικαστέα.

Ευχαριστίας όμως οφείλομεν και εκφράζομεν προς υμάς δια την εν γένει συμπαράστασιν προς το έργον της ποιμανούσης Εκκλησίας. Γνωρίζετε ότι εδόθη εις ημάς η εντολή: “νήφε εν πάσι, κακοπάθησαν, έργον ποιήσον ευαγγελιστού, την διακονίαν σου πληροφόρησον” (Β΄ Τιμ. 4,5).

Έχομεν ανάγκην της συμπαραστάσεως υμών διά την εντελεστέραν εκπλήρωσιν της εντολής ταύτης, πάντοτε δυσχερούς, διαιτέρως όμως σήμερον, ως πάντες αντιλαμβάνεσθε.

Οι ποιμένες και διδάσκαλοι της Εκκλησίας χρειαζόμεθα νηφαλιότητα. Νηπτικήν περισυλλογήν περί τα πνευματικά. Εγρήγορσιν περί τα εν κόσμω καθ' ημέραν δρώμενα. Δεν ενισχύετε την νηφαλιότητα ημών “ κνήθοντες” την ημετέραν ακοήν δι' ευαρέστων. Τελούμεν και ημείς υπό τον πειρασμόν να αποστρέψωμεν την ακοήν από της αληθείας και να εκτραπώμεν εις μύθους (αυτόθι, στ. 4).

Ο δίκαιος και καλοπροαίρετος έλεγχος είναι πάντοτε ευεργετικός.

Ο Οικουμενικός θρόνος και το μέγιστον μέρος της Ορθοδοξίας κακοπαθεί σήμερον.

Επικαλούμεθα το έλεος του θεού. Αλλά και την ιδικήν σας παραμυθίαν.

Εις το έργον του ευαγγελισμού χρειαζόμεθα συνεργούς. Ο εκκλησιαστικός άμβων δεν αρκεί πλέον.

Ενισχύεται δια του εκκλησιαστικού εντύπου και δραττόμεθα της ευκαιρίας, όπως εκφράσωμεν την ευαρέσκειαν της Εκκλησίας και προς τους συναδέλφους σας της εκκλησιαστικής δημοσιογραφίας. Δεν καλύπτει όμως τα εναπομένοντα κενά το εκκλησιαστικόν έντυπον, το οποίον έχει, άλλωστε, ανάγκην διαρκούς αναβαθμίσεως.

Ο θεός καλεί και υμάς εις το έργον του ευαγγελισμού της αληθείας, της ελπίδος, της παρακλήσεως του λαού.

Χρειαζόμεθα, επί πλέον, την συνδρομήν σας, προκειμένου να δίδεται επαρκής πληροφορία περί της υφ' ημών διακονίας του ανθρώπου.

Δεν αρμόζει εις την Εκκλησίαν η διαφήμισις έργων και η προβολή κατορθωμάτων.

Δικαιούται όμως ο λαός να γνωρίζη.

Και τα μέσα της γνώσεως ευρίσκονται πρό παντός εις χείρας υμών.

Έχομεν βεβαίως επίγνωσιν της ανάγκης περαιτέρω καταρτίσεως δημοσιογράφων εις τα εν πολλοίς ιδιότυπα και ευαίσθητα εκκλησιαστικά και διαθρησκευτικά ζητήματα.

Και φρονούμεν ότι ενδείκνυται η συνεργασία ημών και του προσφιλούς αδελφού Αρχιεπισκόπου κυρίου Χριστοδούλου μετά της Ενώσεώς σας δια την δημιουργίαν των προς τούτο αναγκαίων προϋποθέσεων.

Λέγομεν ταύτα και δια τον πρόσθετον λόγον, ότι επιθυμούμεν να εκφράσωμεν την ιδιαιτέραν ικανοποίησιν ημών και τον δίκαιον της Εκκλησίας έπαινον προς τους εξ υμών ασχολουμένους με την περί τα εκκλησιαστικά δημοσιογραφίαν, την οποίαν υπηρέτησαν διακεκριμένοι συνάδελφοί σας και κατά το παρελθόν, τας ψυχάς των οποίων μακαρίζομεν ευγνωμόνως.

Περαίνομεν τον χαιρετισμόν τούτον ευχαριστούντες και αύθις, φίλε κύριε Πρόεδρε, κύριαι και κύριοι, τέκνα της Εκκλησίας αγαπητά.

Θα συνεχίσωμεν να δεώμεθα υπέρ υμών και να παρακαλούμεν τον κατανικήσαντα τον θάνατον και τας δυνάμεις του σκότους φωτοδότην θεόν ημών, όπως καταυγάξη τον νούν και κρατύνη την

καρδίαν υμών εις φωτισμόν του λαού εν αληθεία και βεβαία γνώσει προς εργασίαν των θείων εντολών, αντίστασιν εις το οποθενδήποτε προερχόμενον ψεύδος, αντοχήν εις τας απειλάς και πιέσεις, στηριγμόν της συνειδήσεως, προάσπισιν της ζωής από των πολυμόρφων ψυχοφθόρων και ανθρωποκτόνων επιβουλών της ANΤΙΖΩΗΣ.

Η δε χάρις, η δύναμις και το έλεος του θεού της αγάπης και της ειρήνης είησαν μετά πάντων υμών. Αμήν!